

Sygn. akt III CSK 311/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Powiatowego Inspektoratu Weterynarii
w S.

przeciwko C. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 kwietnia 2013 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset zł)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 kwietnia 2013 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w . z dnia 24 października 2012 r., zasądającego od niego na rzecz strony powodowej – Skarbu Państwa, Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w S. – kwotę 58 117,56 zł. Wskazał, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze Sądu Najwyższego przyjęto, że wnoszący skargę powinien w formie wyodrębnionego wywodu prawnego przedstawić szczegółową argumentację celem wykazania, że na gruncie danej sprawy występuje konkretna przyczyna kasacyjna, uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania (np. postanowienia z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 135 lub z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Należy także przyjąć – kierując powszechnymi zasadami argumentowania – że wywód skargi kasacyjnej, a zwłaszcza uzasadnienie zawartych w niej wniosków, powinien być zwięzły, rzeczowy, jasny i emocjonalnie neutralny. Dotyczy to w szczególności wykazania tezy, że skarga kasacyjna jest „oczywiście” uzasadniona, pozostaje bowiem poza dyskusją, iż jeżeli coś jest oczywiste, widoczne na pierwszy rzut oka, to nie wymaga obszernego, przekraczającego rzeczową potrzebę uzasadnienia. Duża liczba zarzutów i argumentów, sztuczne dodawanie im mocy oraz ich powielanie osłabia skuteczność wywodu oraz zamazuje istotę problemu, a przez to odbiera skardze siłę przekonywania.

Poczyniona uwaga dotyczy także uzasadniania innych przyczyn kasacyjnych. W praktyce Sądu Najwyższego notuje się coraz częściej bardzo liczne przypadki skarg zajmujących wiele stron druku, często nieznormalizowanego, zawierających liczne zarzuty oraz rozwlekłe wywody i argumenty, niejednokrotnie opatrywane przypisami i cytataми, powtarzane i akcentowane w wielu miejscach

uzasadnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2010 r., III CSK 260/09, „Izba Cywilna” 2010, nr 4, s. 42). Całość robi wówczas wrażenie kompozycji mającej na celu ukrycie słabości argumentów przez mnożenie ich albo jałowe powtarzanie, przez dodawanie im racji, której nie mają, a także przez nienaturalną sublimację poprawności (trafności) jurydycznej, co – paradoksalnie – odsłania bezzasadność skargi oraz zawartych w niej wniosków (*nihil probat qui nimium probat*). Uwagi te dotyczą – niejednokrotnie w jeszcze większym stopniu – uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a także w ogólności skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia wymagającego spełnienia szczególnych form.

Należy pamiętać, że w odniesieniu do skargi kasacyjnej obowiązuje bezwzględny przymus adwokacko-radcowski, nakładający na pełnomocników procesowych obowiązek spełniania najwyższych standardów zawodowych, wśród których jest także zachowanie podstawowych standardów argumentacji prawniczej oraz wymagań języka prawnego. Język prawny (sądowy), będący odmianą języka urzędowego stosowanego w wypowiedziach związanych z formalnymi kontaktami społecznymi, a więc także w kontaktach z sądami (*scil.* z Sądem Najwyższym), służy regulowaniu i egzekwowaniu zachowań społecznych według ich wzorców ustanowionych przez prawo, należy zatem przyjąć, że musi on także spełniać podstawowe wymagania warsztatowe. Należy do nich zwięzłość stylu, rzeczowość i adekwatność argumentacji, trafny i selektywny dobór zarzutów oraz emocjonalna indyferentność języka. Spełnianie tych wymagań przez profesjonalnych pełnomocników, legitymujących się najwyższymi walorami zawodowymi, jest jednak nie tylko powinnością ich warsztatu, ale stanowi także czynnik tworzący dobre obyczaje, w tym obyczaje sądowe. Obowiązek ich przestrzegania przy dokonywaniu czynności procesowych wynika z art. 3 k.p.c.

Wniosek pozwanego o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadniony został w sposób zawiły, nieprzejrzysty, nieeksponujący wyraźnie przyczyn kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ k.p.c. Na plan pierwszy wysunięto tezę o „oczywistej zasadności skargi”, jednak wywody, do których skarżący odesłał, liczą ponad 20 stron druku małą czcionką, bez zachowania stosownej interlinii. Jest jasne, że gdyby skarga kasacyjna była – co podniósł skarżący – uzasadniona „prima vista” i że „każdy prawnik bez wnikliwej analizy doszedłby do wniosku, że zarzuty

skarżącego są niewątpliwe”, to zbędne byłoby prowadzenie wywodu kasacyjnego liczącego aż tyle stron. Przeciwko argumentom pozwanego przemawia także przesadne zabarwienie niektórych sformułowań, np. że zaskarżone orzeczenie „jest jaskrawo nieprawidłowe”, „nie wzbudza zaufania”, „jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego”, a naruszenia prawa są „dostrzegalne (...) dla jednostki bez wykształcenia prawniczego”. Nie można także pominąć spostrzeżenia, że argumenty użyte na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zostały powtórzone w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, co doprowadziło do zatarcia różnic między tymi dwoma odrębnymi, samodzielnymi, konstrukcyjnymi elementami skargi kasacyjnej.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany podniósł również, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, jednak ograniczył się do ogólników, nie wskazując, o jakie poważne rozbieżności i wątpliwości prawne chodzi; nie przedstawił możliwych interpretacji ani rozbieżnych ocen, lecz odwołał się głównie do „dużego ciężaru jurydycznego” sprawy oraz do poniesionej „krzywdy” i „osłabienia zaufania do wymiaru sprawiedliwości”. Należy przy tym podkreślić, że zarzuty sformułowane w skardze w istocie wymierzone są w ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sądy obu instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.